NORAKSTS
Lieta Nr.A42483206
A151-09/10

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 14.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis A.Vīksne,
Piedaloties Atbildētāja pusē pieaicinātās iestādes – Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pārstāvei Jeļenai Andrianovai,
atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pamatojoties uz *V.M.* pieteikuma par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2006.gada 25.jūlija lēmuma Nr.1589 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.PA 037286" atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 4.aprīlī Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk arī – Atbildētājs vai RPGPPKPP) Patruļpolicijas vienības 2.bataljona inspektors *O.M. V.M.* (turpmāk arī - Pieteicējs) sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA 037286 par Ceļu satiksmes noteikumu 56.4 punkta prasību neievērošanu, t.i., par to, ka Pieteicējs 2006.gada 4.aprīlī plkst. 17:20 Rīgā, vadīja transportlīdzekli Renault, ar */reģistrācijas numurs/*, pa Maskavas ielu no Ķengaraga ielas puses Slāvu tilta virzienā un šķērsoja krustojumu ar Krasta ielu brīdī, kad luksoforā dega sarkanais aizliedzošais signāls.

2006.gada 12.aprīlī RPGPPKPP Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieks K.Nazarovs, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{9} panta pirmās daļas nosacījumiem, pieņēma lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.050/PA037286 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums), ar ko Pieteicējam uzlikts naudas sods Ls 20 apmērā.

2006.gada 25.jūlijā RPGPPKPP priekšnieks, izskatot Pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, pieņēma lēmumu Nr.1589 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.PA 037286" (turpmāk - Lēmums). Ar Lēmumu Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, Pieteicējs to pārsūdzēja, iesniedzot pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā (turpmāk - tiesa). Pieteikumā Pieteicējs norāda, ka nav apmierināts ar Lēmumu.

[3] Atbildētājs rakstveida paskaidrojumā tiesai norāda, ka pieteikumu neatzīst pilnā apjomā, to pamatojot ar turpmāk minēto.

[3.1] Lēmums pieņemts vadoties pēc sekojošiem faktiem, kas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta izpratnē uzskatāmi par pierādījumiem un, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa

244.panta nosacījumiem, novērtējami pēc amatpersonas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas:

1) administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA 037286;

2) RPGPP KPP Patruļpolicijas vienības 2.bataljona inspektora *O.M.* ziņojums;

3) *V.M.* iesniegumi.

[3.2] Atbildētājs norāda, ka lietas izskatīšanas gaitā netika konstatēti apstākļi, kas būtu par pamatu attiecībā pret Pieteicēju pieņemtā lēmuma atcelšanai un administratīvās lietas izbeigšanai.

[3.3] Atbildētājs norāda, ka uztur spēkā Lēmumā izklāstītos argumentus.

[4] Uz tiesas sēdi Pieteicējs nebija ieradies. No Pieteicēja saņemts iesniegums ar lūgumu izskatīt lietu bez Pieteicēja klātbūtnes *(lietas 70.lapa).* Tiesa secina, ka nepastāv Administratīvā procesa likuma 268.pantā noteiktie nosacījumi lietas izskatīšanas atlikšanai un nolemj skatīt lietu bez Pieteicēja klātbūtnes.

Atbildētāja pārstāvis noraidīja pieteikumu, pamatojoties uz rakstveida paskaidrojumā minētajiem motīviem

Tiesas sēdē liecinieks *O.M.* paskaidroja, ka apstiprina informāciju, ko norādījis savā dienesta ziņojumā, papildus paskaidroja *(lietas 75.lapa),* ka atradies *(stāvējis)* netālu no krustojuma un no atrašanās vietas labi varēja pārredzēt gan krustojumu, gan arī luksofora signālus, tā kā nevarēja kļūdīties, jo arī redzamībai nekas netraucēja.

Liecinieks *P.K.* paskaidroja, ka pārkāpuma faktu nav redzējis, jo atradies 100-150 metrus tālāk, un informāciju par pārkāpumu saņēmis no sava pārinieka, kas dežūrēja pie krustojuma *(luksofora)* pa rāciju *(lietas 75.lapa).*

Uz tiesas sēdi atkārtoti nebija ieradies liecinieks *A.L.*. Minētajai personai par tiesas sēdes vietu un laiku savlaicīgi paziņots ar tiesas pavēsti Nr.00234438 *(lietas 67.lapa).* Ņemot vērā, ka lietā ir pietiekami citu pierādīšanas līdzekļu, tiesa nolemj izskatīt lietu bez minētā lecinieka klātbūtnes.

Motīvu daļa

[5] Uzklausot dalībniekus, noklausoties liecinieku liecības un pārbaudot lietas materiālus, atbilstoši Administratīvā procesa likuma 103.panta otrajai daļai, objektīvi noskaidrojot lietas apstākļus un dodot tiem juridisku vērtējumu, tiesa secina, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms turpmāk minēto iemeslu dēļ.

[6] Tiesa secina, ka lietā nav strīda, ka Pieteicējs, 2006.gada 4.aprīlī plkst. 17:20 Rīgā, vadīja transportlīdzekli Renault, ar */reģistrācijas numurs/*, pa Maskavas ielu no Ķengaraga ielas puses Slāvu tilta virzienā un šķērsoja krustojumu ar Krasta ielu, bet lietā ir strīds vai Pieteicēja vadītais transportlīdzeklis šķērsoja krustojumu ar Krasta ielu brīdī, kad luksoforā dega aizliedzošais signāls. Attiecīgi secināms, ka tiesai jāpārbauda, vai Pieteicējs ar savu rīcību pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu 56.4.punkta prasības, par ko paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[5] panta

pirmajā daļā un secināms, ka strīds ir tikai par luksoforā degošo signālu, proti vai tas bija atļaujošs, vai aizliedzošs. Tāpat tiesa secina, ka lietā ir strīds, vai fiksējot pārkāpumu un pieņemot Lēmumu Atbildētājs ir pierādījis pārkāpuma esamību un vai ir apstiprinājusies Pieteicēja vaina minētā pārkāpuma izdarīšanā.

Tiesa secina, ka vaina ir personas psihiskā attieksme nodoma vai neuzmanības formā pret viņas izdarīto prettiesisko darbību vai bezdarbību un ar to saistītajām kaitīgajām sekām. Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 9. un 11.pantu administratīvais pārkāpums ir vainojama, arī aiz neuzmanības izdarīta darbība, ja persona, kas pārkāpumu izdarījusi, nav paredzējusi kaitīgo seku iestāšanās iespēju, kaut gan tai vajadzēja un tā varēja tās paredzēt.

Tiesa secina, ka tā kā Pieteicējs ir transportlīdzekļa vadītājs, viņam vajadzēja paredzēt, ka uz pārbrauktuves var iedegties sarkanais signāls. Lai izvērtētu jautājumu, vai Pieteicējam bija iespējams paredzēt sarkanā signāla iedegšanos un apstādināt automašīnu, tiesai jāvērtē lietā esošie pierādījumi.

[7] Pārbaudot to, vai pārsūdzētais Lēmums atbilst materiālo tiesību normām un vai tā pamatojums attaisno Pieteicējam uzlikto pienākumu, tiesa konstatē, ka Pieteicējs administratīvi sodīts par Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" 56.4.punkta nosacījumu pārkāpumu saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{5} panta pirmo daļu.

Ceļu satiksmes noteikumu *(redakcijā, kas bija spēkā uz 2006.gada 12.aprīli)* 56.4 punkts nosaka, ka sarkans signāls (arī mirgojošs) vai divi pārmaiņus mirgojoši sarkani signāli aizliedz kustību. Lai informētu par sarkanā signāla degšanas ilgumu, zem luksofora vai tā sekcijas var uzstādīt paskaidrojoša satura plāksnīti.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa *(redakcijā, kas bija spēkā uz 2006.gada 12.aprīli)* 149.^{5} panta pirmā daļā noteikts, ka par braukšanu, ja luksoforā deg aizliedzošais signāls, vai par nepakļaušanos satiksmes regulētāja signālam vai braukšanu virzienā, kas ir aizliegts ar satiksmes regulētāja signālu, – uzliek naudas sodu velosipēda un mopēda vadītājam desmit latu apmērā, bet cita transportlīdzekļa vadītājam – no divdesmit līdz simt latiem.

Attiecīgi tiesa secina, ka Atbildētājam bija jākonstatē, vai Pieteicējs šķērsoja krustojumu, kad luksoforā dega aizliedzošais signāls.

[8] Lietā pastāv strīds par to, vai Pieteicējs ir šķērsojis krustojumu, kad luksoforā dega aizliedzošais signāls un vai tas ir pierādīts ar lietā esošajiem pierādīšanas līdzekļiem. Līdz ar to tiesai ir jānoskaidro kādi pierādījumi to apstiprina, kā arī – vai šie pierādījumi ir pieļaujami un attiecināmi, lai varētu apstiprināt lietā konstatētos faktus.

[9] Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 9.pantu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.pantu par pierādīšanas līdzekļiem, ar kuriem var konstatēt faktus, uz kuru pamata institūcijas nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, kalpo protokols par administratīvo pārkāpumu, personas paskaidrojumi, kuru sauc pie administratīvās atbildības, cietušā un liecinieku liecības, [..], citi dokumenti, kā arī pārkāpumus fiksējošie tehniskie līdzekļi (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad, par pierādījumiem šajā lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols, Pieteicēja paskaidrojumi, policijas darbinieku sastādītie ziņojumi, kā arī citi dokumenti.

[10] Konkrētajā gadījumā lietā ir sekojoši pierādījumi:

[10.1] 2006.gada 4.aprīļa administratīvo pārkāpumu protokols Nr.PA 037286 *(lietas 6.lapa)*;

[10.2] ceļu policijas inspektora *O.M.* 2006.gada 30.maija dienesta ziņojums *(lietas 25.lapa*);

[10.3] *V.M.* 2006.gada 4.aprīļa paskaidrojums *(lietas 24.lapa*);

[10.4] liecinieku *O.M.* un *P.K.* paskaidrojumi tiesas sēdē *(lietas 75.lapa).*

[11] Tiesa secina, ka lietā nav pierādīti tādi apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti vai arī ieinteresētību sastādīt administratīvo pārkāpumu protokolu tieši Pieteicējam. Uz policijas darbinieku objektivitāti norāda arī tas, ka policijas darbiniekiem nevar būt nekādas ieinteresētības attiecībā tieši pret Pieteicēju, jo viņš ir viens no daudziem ceļu satiksmes dalībniekiem, ar kuriem policijas darbiniekiem jāsastopas, pildot savus dienesta pienākumus.

Tai pat laikā, vērtējot Pieteicēja paskaidrojumus, tiesai jāņem vērā, ka vienmēr pastāv iespēja, ka tie var tikt vērsti uz savas vainas noliegšanu, un jebkurā gadījumā tie nav objektīvi. Tādējādi priekšroka ir dodama tādiem pierādījumiem, kuru objektivitāti nebūtu pamata apšaubīt.

Konkrētajā gadījumā Pieteicēja pieteikumā un dienesta ziņojumā sniegtie paskaidrojumi ir vienādi, izņemot apstākli, ka policijas darbinieks norāda, ka Pieticējs krustojumu ir šķērsojis pie aizliedzošā signāla.

Iepriekšminētais pierāda, ka Pieteicējs vadīja automašīnu *(šķērsoja krustojumu),* pabrauca garām vietai, kur jāaptur transportlīdzeklis un šķērsoja krustojumu tad, kad luksoforā dega aizliedzošais signāls (sarkanais).

[12] Tiesas sēdē liecinieks *O.M.* paskaidroja *(lietas 75.lapa),* ka atradies postenī netālu no krustojuma, un no atrašanās vietas labi bija redzams gan krustojums, gan to šķērsojošais Pieteicēja transportlīdzeklis, gan arī tas, ka tanī brīdī, kad Pieteicēja transportlīdzeklis šķērsoja krustojumu, luksoforā dega aizliedzošais *(sarkanais)* signāls. No iepriekšminētā tiesas secina, ka no vietas, no kuras tika veikta krustojumu šķērsojošo transportlīdzekļu kontrole, var labi saskatīt braucošās automašīnas, un ņemot vērā nelielo attālumu līdz krustojumam, kā arī apstākli, ka nekas netraucēja redzamībai, tiesai nav pamata apšaubīt policijas darbinieka iespēju vizuāli fiksēt pārkāpumu.

[13] No augstāk minētajiem apsvērumiem tiesa secina, ka Atbildētājs pareizi konstatējis lietas faktiskos apstākļus un secinājis, ka Pieteicējs 2006.gada 4.aprīlī plkst. 17:20 Rīgā, vadīja transportlīdzekli Renault, ar */reģistrācijas numurs/*, pa Maskavas ielu no Ķengaraga ielas puses Slāvu tilta virzienā un šķērsoja krustojumu ar Krasta ielu brīdī kad luksoforā dega sarkanais aizliedzošais signāls *(sarkanais).*

[14] Pamatojoties uz spriedumā izklāstītajiem apsvērumiem, pārsūdzētais Lēmums ir atzīstams par tiesisku un pamatotu, bet Pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt *V.M.* pieteikumu par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2006.gada 25.jūlija lēmuma Nr.1589 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.PA 037286" atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis (paraksts) A.Vīksne

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnesis A.Vīksne
Rīgā, 2009.gada 14.aprīlī.